

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

P-523/2020-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji toga suda Heleni Topić Vuković, u pravnoj stvari tužiteljice Sanele Kraštek iz Osijeka, Prolaz J. Leovića 5, OIB 37408791070, zastupane po punomoćniku Margareti Krivić, odvjetnici iz Osijeka protiv tužene Privredne banke Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, zastupanog po punomoćniku Krešimiru Ljubiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Leko i partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 6. svibnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, te uz javnu objavu presude, 10. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima odredbe Ugovora o kreditu broj: 9012489747 koji je potvrđen po javnom bilježniku Zlatku Šimašku iz Osijeka pod brojem OV-3374/1-2007 dana 12. lipnja 2007., sklopljen između tužiteljice Sanele Kraštek, rođene Tenžera, iz Osijeka, Prolaz Josipa Leovića 5, OIB: 37408791070 i tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, Podružnica Osijek, koje se odnose na ugovaranje promjenjive kamatne stope i valutne klauzule i to:

- dio odredbe čl. 4.1. koji glasi: „koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana“

- odredba čl. 4.2. koja glasi: „Visinu kamatne stope Banka može promijeniti sukladno broju grupa proizvoda ili ovisno o korištenju grupa proizvoda, te urednosti poslovanja Korisnika kredita, i to na dan 01.01. (slovima: prvisiječnja) a primjenjuje se za razdoblje od 01.01 (slovima: prvi siječnja) do 30.06. (slovima: tridesetilipnja) tekuće godine, i na dan 01.07. (slovima: prvog srpnja) a primjenjuje se za razdoblje od 01.07. (slovima: prvog srpnja) do 31.12. (tridesetprvogprosina) tekuće godine, s tim da kamatna stopa iz toč. 4.1. ne može biti viša od važeće kamatne stope propisane odlukom Banke o kreditiranju građana za stambene kredite bez umanjenja kamatne stope sukladno broju grupa proizvoda i urednosti poslovanja Korisnika kredita u trenutku promjene. Kamata se obračunava u CHF (mjesečno, dekurzivnom proporcionalnom metodom), a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate, sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima.“

- dio odredbe čl. 6. koji glasi: „Kamata iz prethodnog stavka obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja kamate.“

- dio odredbe čl. 7.2. koji glasi: „plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora. U slučaju promjene kamatne stope iz toč. 4. ovog Ugovora, Korisnik kredita pristaje da Banka povisi ili snizi iznos anuiteta, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete.

II. Utvrđuju se ništetnim odredbe I. (prvog) Dodatka ugovoru o kreditu broj 9012489747 od 02. listopada 2009. koji je ovjeren po javnom bilježniku Zlatku Šimašku pod brojem OV- 3495/09 dana 30. listopada 2009., sklopljen između tužiteljice SANELE KRAŠTEK iz Osijeka, Prolaz Josipa Leovića 5, OIB: 37408791070 i tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, Podružnica Osijek, koje glase:

- članak prvi st. 1. u dijelu koji glasi: „Na dan sklapanja ovog I Dodatka redovna kamatna stopa iznosi 6,05 % (slovima: šest cijelih nulapet posto) godišnje, promjenljivo.“

- članak drugi st. 1. u cijelosti,

- članak treći st. 1. i st. 3. u cijelosti,

- članak sedmi u cijelosti.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem je tužiteljica zahtijevala da se utvrdi ništetnom odredba čl. 7. 2. Ugovora o kreditu broj: 9012489747 koji je potvrđen po javnom bilježniku Zlatku Šimašku iz Osijeka pod brojem OV-3374/1-2007 dana 12. lipnja 2007., koji glasi:

O izmijenjenom iznosu anuiteta Banka će pisano obavijestiti Korisnika kredita. Stranke su suglasne da je obavijest Banke dokaz o izmijenjenom iznosu anuiteta te se danom kad mu je obavijest dostavljena smatra dan kad je Banka putem pošte uputila Korisniku kredita obavijest o tome na adresu iz ovog Ugovora ili na adresu koju je Korisnik kredita pisano dostavio Banci. Ova obavijest sastavni je dio ovog Ugovora.“

IV. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužiteljici Saneli Kraštek iz Osijeka, Prolaz Josipa Leovića 5, OIB: 37408791070 na ime preplate po osnovi više plaćene ugovorne kamate i valutne klauzule u CHF iznos od 7.187,73 EUR-a (sedamtisućastoosamdesetsedameura-sedamdesettricenta) s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. po stopi do 31. prosinca 2022. koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana

V. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužiteljici Saneli Kraštek iz Osijeka, Prolaz Josipa Leovića 5, OIB: 37408791070, na ime zateznih kamata iznos od 151,48 EUR-a (stopedesetjedaneuro-četdesetosamcenti) s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 24. studenog 2025. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

VI. Utvrđuje se da ne postoji tuženikova tražbina u iznosu od 531,46 EUR-a istaknuta u prigovoru radi prebijanja.

VII. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužiteljici Saneli Kraštek iz Osijeka, Prolaz Josipa Leovića 5, OIB: 37408791070 plati trošak postupka u iznosu od 1.772,31 EUR-a (tisućsedamstosedamedesetdvaeura-tridesetjedancent) sa zateznim kamatama koje teku od 10. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

VIII. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška postupka.

i

riješio je

Dopušta se preinaka tužbe i tužbenog zahtjeva od 24. studenog 2025.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je u tužbi navela da je s tuženikom 9. svibnja 2007. sklopila Ugovor o kreditu broj 9012489747, te da je tuženik stavio na raspolaganje tužiteljici iznos od 65.887,99 CHF-a po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženice važeće na dan korištenja kredita. Ugovorom o kreditu ugovoreno je da je tužitelj dužan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci tuženika o kreditiranju građana, a koja je na dan zaključenja ugovora iznosila 4,25%. Sukladno čl. 7.1. i 7.2. Ugovora o kreditu rok otplate je 300 mjeseci u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF-a tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja. Za vrijeme trajanja otplate kredita redovna kamatna stopa se s početnih 4,25 % godišnje više puta mijenjala na štetu tužiteljice. Osim redovite kamate, rastao je i tečaj švicarskog franka, stoga su se tijekom otplate kredita anuiteti povećavali. Tužiteljica je radi toga s tuženikom 30. listopada 2009. sklopila prvi dodatak ugovoru o kreditu kojim je ugovoren moratorij otplate na rok od 16 mjeseci, te je produžen rok otplate za daljnjih 16 mjeseci, te je novoutvrđena glavnica iznosila 62.951,53 CHF-a. Tužiteljica smatra da su navedene odredbe ugovora o kreditu i dodatka ugovora o kreditu nepoštene i nezakonite kako u pogledu promjenjive kamatne stope tako i u pogledu valutne klauzule. Odredbom čl. 269. st. 2. ZOO-a propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, dok činidba u pogledu kamatne stope nije bila određena niti odrediva. Tužiteljica s tuženikom nije pojedinačno pregovarala niti ugovorom predvidjela egzaktnu parametre koji utječu na odluku tuženika o promjeni kamatne stope što je izravno oštetilo tužiteljicu i povrijedilo joj ugovornu ravnopravnost stranka. Uz to, odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi je neodređena i nejasna, bez relevantnih parametara mjerljivosti, a svaka izmjena jednostranom odlukom banke smatra se sastavnim dijelom ugovora. To je dovelo do toga da je u konkretnom odnosu jedino tuženik postavljao uvjete, bez da je tužiteljica imala ikakav relevantan utjecaj. Dakle, u navedenom ugovornom odnosu drastično je narušena ravnopravnost stranaka, te je povrijeđeno načelo jednake vrijednosti činidaba i to na štetu tužiteljice. Nadalje, tužiteljici nikada nije pojašnjen rizik ugovaranja kredita u valuti CHF, nisu joj prezentirana kretanja tečaja CHF u prethodnom višegodišnjem razdoblju, niti je bila upoznata s rizikom očekivanog blagog do umjerenog rasta švicarskog franka, kao i na mogućnost nekontroliranog rasta švicarskog franka. Nadalje, tuženik je propustio upozoriti tužiteljicu na povećani rizik koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, te na mogućnost značajnog uvećanja kreditne rate zbog promjene kamatne stope. Tužiteljica kao prosječni potrošač nije mogla predvidjeti promjenu kamatne stope kao i parametre koji mogu utjecati na rast tečaja franka, uz realnu procjenu rizika podizanja kredita u CHF, tužiteljica ne bi pristala na te uvjete. Tužiteljica se u tužbi pozivala na utvrđenja iz presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj RevT-249/14-2 od 9. travnja 2015. i odluke Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. kojom je u dijelu potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. Nadalje, tužiteljica se pozivala i na utvrđenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj REv-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. kojim je potvrđeno stajalište da da je pokretanjem postupka za zaštitu kolektivnih interesa došlo do prekid zastare. Isto tako, tužiteljica smatra da je konverzija predmetnog ugovora nezakonita i

ništetna, te da tužiteljica ima pravni interes tražiti utvrđenje ništetnim navedenih odredbi. Slijedom navedenoga, tužiteljica je tužbom i tužbenim zahtjevom zahtijevala utvrđenje ništetnim predmetnih odredbi te isplatu pretplaćenih iznosa temeljem ništetnih odredbi.

1.1. Tijekom postupka, u podnesku od 6. listopada 2020. tužiteljica je navela da je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu sukladno izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, a kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita u kredit s valutnom klauzulom početni Ugovor o kreditu u CHF prestao postojati u potpunosti pa da po tom kreditu u CHF ne može biti više nikakvog potraživanja. Odnosno, tužena smatra da tužiteljica može imati interes za podizanje ovakve tužbe samo ako i dok postoji povreda koju je potrebno ukloniti, a da je prestankom prvobitnog ugovora prestala i povreda prava tužiteljice. Točno je da su parnične stranke zaključile Dodatak ugovoru o kreditu sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju, kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Tužiteljica ističe kako sklapanje Dodatka ugovoru o kreditu nema i ne može imati nikakvog utjecaja na utvrđenje ništetnosti osnovnog ugovora o kreditu, a pri čemu se tužiteljica poziva na odredbu članka 326. Zakona o obveznim odnosima iz koje proizlazi da „ništetan ugovor ne postaje valjan kada uzrok ništetnosti naknadno nestane.“ Nadalje, tužiteljica je navela da je Trgovačkog suda od 4. srpnja 2013. potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-7129/3013 od 13. lipnja 2014., te da petogodišnji zastarni rok teče od 13. lipnja 2014. Nadalje, nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužiteljica je specificirala tužbeni zahtjev.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti te ističe da je tužbeni zahtjev neuredan. Nadalje, tuženik je naveo da tužitelj zahtjev temelji isključivo na presudi Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/17 te odluci Vrhovnog suda broj RevT-249/14 koja se odnosi na ugovore o kreditu u pogledu kojih je sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija sukladno ZID ZPK (NN 102/15). Tuženik je istaknuo da su tužba i tužbeni zahtjev neuredni i nepodobni za postupanje obzirom da se tužbeni zahtjev ne temelji na dokumentaciji priloženoj uz tužbu, niti osnovanost istog proizlazi iz argumentacije iznesene u historijatu tužbe. Naime, tužitelj je cijelu svoju tužbu pogrešno koncipirao na način kao da je predmetni ugovor i dalje na snazi, iako je isti prestao postojati, obzirom da je tužitelj s tuženikom prvenstveno 2015. sklopio Dodatak ugovoru o kreditu sukladno izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), a kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Nadalje, naveo je da interes za podizanje tužbe iz odredbe čl. 131. ZZP 09 postoji samo ako i dok postoji povreda koju je potrebno otkloniti, odnosno potrebno je utvrditi da u trenutku donošenja odluke suda postoji povreda kolektivnih interesa potrošača koju je potrebno otkloniti. Naime, izrekom točke IV. presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13, tuženiku se: „...nalaže prekinuti s korištenjem odredaba kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njihovim jednostranim odlukama, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i kojima im se zabranjuje takvo ili slično postupanje ubuduće“. Dakle, pozivanje tužitelja na utvrđenja iz presude VTS, PŽ-7129/13 promašeno je budući da se predmetna presuda ne odnosi niti se može odnositi na predmetni ugovor koji je prestao postojati. Kako povrede, u trenutku podizanja tužbe (više) nema, odluka suda ne može biti usmjerena u cilju utvrđenja i otklanjanja povrede koje nema te se tužba ukazuje u cijelosti promašenom, budući da

postupanje tuženika (koje tužitelj neosnovano i nepravilno smatra protupravnim) više niti ne postoji, odnosno istoga nikada nije niti bilo. Nadalje, tuženik je naveo da prihvaćanjem konverzije i sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu, nedvojbeno prestaje pravo potrošača zahtijevati bilo kakve isplate temeljem osnovnog ugovora. Nadalje, tuženik je isticao kako ZID ZPK vrlo jasno određuje na koji se način provodi konverzija te bilo kakvo novo „obeštećenje“ odnosno potraživanje potrošača koji su prihvatili konverziju dovodi do situacije da bi takvi potrošači bili dovedeni u situaciju da ostvare dvostruku korist, na štetu banke te protivno samom ZID ZPK, dakle bez valjane pravne osnove. Tuženik se protivio svim dokaznim prijedlozima tužitelja, kao i provođenju financijskog vještačenja na okolnost utvrđivanja „preplate“ po osnovi promjene kamata i tečajne razlike po kreditu, budući da bi tužiteljevo inzistiranje na daljnjem dokaznom postupku bilo usmjereno ostvarivanju prava protivnih Zakonu o potrošačkom kreditiranju, i to izmjenama iz NN 102/2015. – dalje u tekstu ZPK 102/2015, osobito novo-unesenim člancima 19.a, 19.b i 19.c. Naime, s obzirom da je zakonodavac spomenutim prisilnim propisom (ZPK 102/2015) jasno i vrlo detaljno odredio način na koji se vrši konverzija, ne dopustivši ugovornim stranama mogućnost da prilikom provođenja konverzije postupaju drukčije, te s obzirom da je tužena tu konverziju provela upravo u skladu sa spomenutom kogentnom zakonskom odredbom, sud jedino i isključivo može provjeriti je li konverzija odrađena sukladno kogentnim odredbama ZPK 102/2015 (međutim, to prema iznesenom historijatu tužbe i tužbenom zahtjevu u ovome predmetu nije zatraženo). Dakle, određivanje vještačenja na okolnost koliko je kamate navodno preplaćeno u odnosu na inicijalno ugovorenu stopu, uz istovremeno ignoriranje činjenice da je sklopljen dodatak kojim je kredit konvertiran i uz ignoriranje činjenice da kogentna odredba ZPK 102/2015 detaljno i jasno propisuje način na koji se obavlja konverzija (a kojim se dužnici po CHF kreditima dovode u položaj u kojem bi bili da su od samog starta imali sklopljen ugovor s valutnom klauzulom u EUR), predstavlja postupanje protivno prisilnim odredbama ZPK 102/2015. Tuženik je navodio da se tužitelj svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama budući da je sam ocijenio kako mu, sukladno njegovim potrebama i mogućnostima, upravo najviše odgovara. Dakle, iz takvog ponašanja tužitelja može se razumno zaključiti da su mu bile jasne ugovorne odredbe te prava i obveze, a što u konačnici nedvojbeno proizlazi iz samih odredbi potpisanog i solemniziranog ugovora. Ako tužitelj smatra da ga je tuženik trebao „prisiliti“ na pregovaranje o pojedinim odredbama ugovora, nakon što je tužitelj sam donio odluku o zaključivanju upravo predmetnog ugovora, te da je bez ikakvih daljnjih pitanja i kod javnog bilježnika prilikom solemnizacije ugovor svojevrijedno potpisao, očito je da vrlo jednostrano i neživотно promatra predmetnu situaciju ne uzimajući u obzir sve moguće aspekte toga pitanja. Tuženik nadalje ističe kako tužitelj svakako pogrešno tumači citiranu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, obzirom da isti očito zaključuje da je temeljem te presude ustanovljena fiksna kamatna stopa, što iz iste ni na koji način ne proizlazi. Naime, sud nije utvrdio da je nezakonita odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, nego da je nepoštena odredba o pravu samo jedne ugovorne strane da svojom odlukom mijenja kamatnu stopu, čime bi po stavu suda bili povrijeđeni kolektivni interesi. Dakle, spornom presudom je utvrđeno da bi jednostranom promjenom kamatne stope bili povrijeđeni kolektivni interesi, međutim, nije utvrđeno da je povrijeđen i konkretan individualni interes ili pravo bilo kojeg konkretnog potrošača, budući da to očito ovisi o svakom pojedinom slučaju. Nadalje, u pogledu promjenjive kamatne stope u ugovorima o kreditu koji su bili predmetom konkretnog sudskog postupka, i sami su sudovi utvrdili da je riječ o zakonom dopuštenom načinu ugovaranja visine kamate, koji je uobičajen i prihvaćen od strane potrošača. Nesporno je da je između stranaka

ugovorena promjenjiva kamatna stopa, te tu nije ostavljen prostor primjeni drugačije kamatne stope. Slijedom navedenoga, tuženik ističe kako je prilikom zaključenja predmetnoga ugovora s tužiteljem u potpunosti poštovao tada važeću zakonsku regulativu te je argumentacija tužitelja koji pokušava svoj slučaj podvesti pod zakonske odredbe važeće u vrijeme podnošenja predmetne tužbe sudu, a ne u vrijeme zaključenja/trajanja ugovora o kreditu, očito pogrešna i promašena, pri čemu tužitelj implicira da bi prava volja ugovornih stranaka bilo ugovaranje fiksne kamatne stope, dok upravo suprotno proizlazi iz samih ugovornih odredbi. 10 Nesporno je, dakle, da je tuženik mogao mijenjati kamatnu stopu i takvo pravo ugovorno urediti s klijentom, no pri tome je bio dužan postupati sukladno odredbama relevantnih propisa i izvršavati obveze glede obavješćavanja klijenata, što je tuženik nesporno i učinio. Znači, Ugovorna odredba kojom se banka, ovdje tuženik, ovlašćuje da mijenja kamatnu stopu nije sama po sebi nepoštena, niti je kao takva valjani temelj za isticanje tužbenog zahtjeva ovakvog sadržaja. S druge strane, kod ugovaranja promjenjive kamatne stope riječ je o samostalnom određivanju cijene i takvo sporazumno određivanje cijene ne predstavlja nepoštenu odredbu. Završno, tuženik ističe i prigovor zastare. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže, odbaciti tužbu kao neurednu, podredno odbiti tužbu i tužbeni zahtjev, uz naknadu troška postupka tuženiku.

2.1. Tijekom postupka, a nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tuženik je naveo da nalaz i mišljenje vještaka osporava u cijelosti, obzirom na činjenicu da je rezultat ovakvog vještačenja bespredmetan u ovom postupku u svjetlu činjenice da je među strankama sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija sukladno odredbama ZPK (NN 102/2015). Nadalje, nalaz vještaka je pogrešan i neupotrebljiv obzirom da je konverzija provedena, u ovom slučaju, kao i u svim ostalim slučajevima u kojima je ista provedena, uz striktno poštivanje zakonskih uvjeta za provedbu konverzije, što uostalom potvrđuje i sam vještak u osporavanom nalazu. Kontradiktoran je pokušaj izjednačavanja prava potrošača koji su odbili mogućnost konvertirati osnovne ugovore o kreditu u CHF s korisnicima kredita koji su prihvatili konverziju jer su potonji obeštećeni za preplaćeni iznos upravo sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu. Neovisno o tome, tuženik u svakom slučaju ističe kako je vještak u svom nalazu utvrdio i tzv. negativne razlike obračunate kamate i tečaja po osnovnom ugovoru o kreditu, u iznosima kada su isti bili manji u odnosu na anuitete obračunate po početno ugovorenoj kamatnoj stopi i tečaju, te je navedene negativne razlike utvrdio u iznosu od 6,06 EUR u odnosu na tečaj, te u iznosu od 525,40 EUR u odnosu na kamatu (kako je to prikazano u tablicama na str. 13. i 15 Nalaza). U tom smislu, tuženik ističe prigovor radi prebijanja u smislu odredbe čl. 323. ZOO-a i to tako da se utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u ukupnom iznosu od 531,46 EUR (negativna razlika), te da se tražbina tužitelja umanjuje za navedeni iznos koji obuhvaća spomenute negativne razlike. Nadalje, tuženik je naveo da budući da je konverzija imala retroaktivni učinak, to treba uzeti kao da je potrošač od početka imao kredit s valutnom klauzulom u EUR. S tim u vezi, valja dodatno pojasniti kako je sklapanjem konverzije za potrošače koji su istu prihvatili definitivno otpao pravni interes za postavljanjem bilo deklaratornog, bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran, imajući u vidu snagu ranije iznesene argumentacije u prilog valjanosti konverzije i njenih pravnih efekata, prvenstveno iz razloga što je upravo sklapanjem konverzije za potrošače nastupila potpuna restitucija kakvu su isti dobrovoljno prihvatili na temelju zakona. U takvoj situaciji, potvrđuje se i stajalište VSRH iz Oglednog postupka u kojoj je jasno definiran opseg prigovora ništetnosti koji se u slučaju provedene konverzije

eventualno mogu isticati u sudskom postupku, a koji se mogu ticati isključivo općih pretpostavki ništetnosti ugovora definiranih Zakonom o obveznim odnosima, neovisno o posebnom zakonskom uređenju mehanizma konverzije, te eventualno situacije u kojoj konverzija nije provedena sukladno ZID ZPK (koji prigovori, međutim, do sada nisu bili predmetom rasprave niti u jednom sporu u kojem tužbeni zahtjev glasi na utvrđenje ništetnosti i isplatu po CHF kreditu). Nadalje, tijekom postupka tuženi je naveo da je tužiteljica podneskom od 27. studenog 2025. preinacila tužbu i tužbeni zahtjev, te tužbeni zahtjev povisila za ukupno 4.753,14 EUR-a (s početnih 2.586,07 EUR/19.484,71 kn, na koji je iznos glasio inicijalno postavljeni tužbeni zahtjev na 7.339,21 EUR kako je specificiran u podnesku od 24.11.2025.g.). U pogledu predmetne specifikacije tužbenog zahtjeva sukladno nalazu i mišljenju vještaka, tuženik ističe kako se u navedenom slučaju radi o objektivnoj preinaci tužbe kojoj se tuženik izrijeком protivi u smislu odredbe čl. 190. ZPP-a. Nadalje, tuženik ističe prigovor zastare i u odnosu na povišeni dio tužbenog zahtjeva pozivajući se na stav Vrhovnog suda izražen u odlukama Rev x 968/2013-3 od 21. rujna 2021. i Revr 1460/13-2 od 24. siječnja 2017. i dr. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti preinaku tužbe, te nastaviti s postupanjem sukladno inicijalno podnesenoj tužbi, odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška tuženiku koji će isti specificirati prilikom zaključenja glavne rasprave.

3. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupan spis i svu priliježuću dokumentaciju te je pročitao Ugovor o kreditu (list spisa 10-14), Otplatna tablica (list spisa 15-20), potvrda javnog bilježnika i izvadak iz zk.ul.br. 16502 (list spisa 21-23), potvrda javnog bilježnika i I. Dodatak ugovora o kreditu (list spisa 24-28), Knjigovodstvena kartica (list spisa 29-36), Dodatak ugovoru o kreditu (list spisa 37-42), dopis PBZ banke – konverzija kredita po ugovoru o kreditu (list spisa 43-44), Izračun konverzije kredita na dan 30. rujna 2015. (list spisa 45-48), Izvadak otvorenih stavki na dan 30. rujna 2015. (list spisa 49), Dodatak ugovoru o kreditu (list spisa 50-52), Obavijest korisnika kredita o prihvatu izračuna konverzije (list spisa 53), Plan otplate (list spisa 54-58), Pregled uplata po kreditu (list spisa 59-60), izračun kamate i valute – tablica (list spisa 61-66), Nalaz i mišljenje vještaka (list spisa 116-154) te je saslušao vještaka i tužiteljicu.

3.1. Tijekom postupka sud nije saslušao javnog bilježnika koji je solemnizirao predmetni ugovor o kreditu niti osobnog bankara jer je tuženik na ročištu održanom 13. lipnja 2025. odustao od navedenog dokaznog prijedloga.

4. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

4.1. Prigovor radi prebijanja nije osnovan, jer je sud utvrdio nepostojanje tražbine tuženika istaknute prigovorom radi prebijanja.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice protiv tuženika radi isplate iznosa koji je tuženik stekao bez pravne osnove, odnosno na temelju odredbi Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u valuti CHF i promjenjiva kamatna stopa, a koje odredbe Ugovora o kreditu su ništetne, te se zahtjev odnosi i na utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu kojom je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa.

6. Među parničnim strankama nije sporno da je tužiteljica kao korisnik kredita 9. svibnja 2007. s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj 9012489747 kojim je tužitelju odobren

stambeni kredit za kupnju stambenog objekta u iznosu od 65.887,99 CHF-a odnosno u protuvrijednosti od HRK po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate. Nadalje, nije sporno da se tužiteljica obvezala tuženiku platiti kamatu po kamatnoj stopi 4,25%, promjenjivu, te da su ugovorne strane ugovorile promjenjivu kamatnu stopu i vezanu za određenu valutnu klauzulu, a da je ugovoren rok vraćanja 300 mjeseci. Kredit se otplaćuje u mjesečnim anuitetima plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF-a tečajne liste banke na dan plaćanja. Promjena kamatnih stopa vrši se u skladu s odlukama tuženika. Nadalje, nije sporno da su tužitelj i tuženik sklopili I. Dodatak Ugovora o kreditu 2. listopada 2009. kojim je ugovoren moratorij od 16 mjeseci, te Dodatak ugovora o kreditu broj 9012489747 od 4. prosinca 2015. kojim je kredit konvertiran.

6.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze iz predmetnog Ugovora o kreditu i Dodataka Ugovora o kreditu.

7. Među strankama je sporno ima li tužiteljica pravni interes za podnošenje tužbe jer je kredit konvertiran, jesu li ništetne odredbe Ugovora o kreditu koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, te odredbe sadržane u ugovoru o kreditu i I. dodatku ugovora o kreditu, kao i ima li tužiteljica pravo na povrat preplaćenih iznosa kredita temeljem takvih odredbi uzimajući u obzir da je kredit konvertiran, te je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja, je li tuženik nepošteni stjecatelj.

8. Neosnovan je prigovor tuženika da ne postoji pravni interes tužiteljice za podnošenje predmetne tužbe zbog izvršene konverzije. Ovo stoga što je predmetni Dodatak Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija samo izjednačio položaj tužiteljice kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi isti bio da je Ugovorom ugovoreno korištenje kredita u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZIDZPK/15 na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora o kreditu nije regulirana pravna sudbina onih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredbi koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja s korisnicima kredita same tj. nepošteno mijenjale prvobitno ugovorene kamatne stope. Niti jednom odredbom ZIDZPK/15 nije propisano da se sklapanjem Dodatka gube prava temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja Dodatka. Također iz samog Dodatka Ugovora o kreditu nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Stoga tužitelju pripada pravo da unatoč sklopljenom Dodatku Ugovora o kreditu (izvršenoj konverziji) potražuje od tuženika isplatu razlike u preplaćenom iznosu koja bi nastala zbog neosnovanog povećanja prvobitno ugovorene kamatne stope i ugovorene valutne klauzule, ako ona postoji, unatoč zaključenom Dodatku Ugovora o kreditu, a koja pretpostavka je u konkretnom slučaju ostvarena. Potrebno je istaknuti da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

9. Suprotno tuženikovim navodima tijekom postupka, pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenljivoj kamatnoj stopi, obvezuje stranke u ovom postupku.

9.1. Naime, u konkretnom slučaju sud je vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. te odlukom br. Revt-575/16 od 03.10.2017. kao i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., a kojima je, među ostalim, utvrđeno:

- da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženice o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženica postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 dalje u tekstu ZZP/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. u nastavku: ZZP/07), kao i člancima 96. i 97. ZZP-a, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22. i 155/23., u nastavku: ZOO),

- da je tuženik u razdoblju 01. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio protivno odredbama tada važećeg ZZP/03, u razdoblju do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg ZZP/07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama ZOO-a.

10. Neosnovan je prigovor tuženika da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/17 kojima je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, ne obvezuje stranke u ovom postupku jer da te eventualno ništetne odredbe više ne postoje budući da su sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu zamijenjene novim. Sud je ocijenio takve navode tuženika neosnovanima jer konverzijom kredita nije prestao važiti osnovni Ugovor o kreditu kojeg su stranke sklopile, a tek utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu za tužitelja kao potrošača nastaje subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa tuženiku do kojih je došlo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora.

11. Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1 ZZP/14, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106 st. 1. toga Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika kako je to propisano odredbom čl. 118. ZZP/14, a o čemu se radi u ovom konkretnom slučaju.

11.1. Naime, odredbom čl. 502. c ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Pritom valja reći i da pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP-a treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, što potvrđuje i činjenica da je zakonodavac posljednjim izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine" br. 70/19.) intervenirao u sadržaj članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate. Dakle, pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu se primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015.).

11.2 Potrebno je reći da je teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nema svojstvo potrošača na tuženiku (Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci poslovni broj Rev-18/2018-2 od 26.4.2020. jasno naveo kako je teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nije potrošač upravo na banci, a ne na tužitelju).

11.3. Nadalje, s obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, i to odredbom članka 2. tog ugovora ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tužene, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio

nepoštenom te stoga ništetnom, prema utvrđenju ovog suda sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZP/07, članka 118. ZZP/14 i članka 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan je u ovom postupku.

11.4. Isto tako, u postupku kolektivne zaštite povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača utvrđeno da su odredbe kojima je ugovorena promjena kamatne stope jednostranom odlukom banke, kao i odredba o valutnoj klauzuli, bile nejasne, nerazumljive i teško uočljive i da su uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, suprotno savjesnosti i poštenju.

12. Prema stavu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

12.1. Odredbom članka 81. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu: ZZP/03) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

13. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužiteljicu na predložene okolnosti, odnosno jesu li tužiteljica i tuženik pojedinačno pregovarali, te je li tužiteljica obaviještena i jesu li joj pojašnjene sporne odredbe ugovora o kreditu, odnosno odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, je li joj objašnjeno značenje istih.

14. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da se odlučila za PBZ banku d.d. Zagreb, jer je tada bila klijent u toj banci i tamo je primala plaću. Kredit joj je trebao radi rješavanja stambenog pitanja jer do tada nije imala riješeno stambeno pitanje. Kada je došla u banku, banka joj je ponudila kredit u CHF-u, ne sjeća se da su joj druge kredite u drugoj valuti nudili. Tada su svi dizali takve kredite u CHF-u, a ona je vjerovala banci i djelatniku banke, te nije imala potrebu dalje istraživati i provjeravati. Iz tih razloga se odlučila za taj kredit. Kada je došla u banku, oni su joj dali te papire, odnosno oni su sastavili Ugovor o kreditu, ne sjeća se je li ga dobila na čitanje, nego se to više svodilo na konverzaciju između nje i djelatnika banke, gdje je naglasak bio na visini kredita, roku otplate i visini rate, jer joj je bilo bitno da joj ostane dovoljno novaca za život i kad plati ratu. Svi su znali otprilike što je promjenjiva kamatna stopa, to je bila ona osnovna financijska pismenost, odnosno znali su da može varirati. Nije znala niti mogla pojmiti da ta promjenjiva kamatna stopa toliko može varirati, nije mogla znati da će toliko rasti.

Sjeća se da su joj rekli da promjenu kamatne stope diktira i tečaj, ali ovo ostalo zašto toliko dolazi do rasta kamatne stope nije znala. Nisu joj objašnjavali ništa oko toga što utječe i zbog čega dolazi do rasta promjenjive kamatne stope. U vrijeme sklapanja Ugovora bila joj je razumljivo šta je odredba o tečaju, ali nitko nije mogao razumjeti, a nije niti ona mogla znati i nije znala, da bi CHF toliko mogao narasti, jer je do tada to bila stabilna valuta. Nije tražila pojašnjenja, bila je sretna što može dobiti taj kredit, jer je u to vrijeme imala i dvoje male djece. Nije se moglo pregovarati o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu, to je bio gotov čin, a pod tim misli da joj je banka ponudila uvjete, a ona je na njih mogla pristati i pristala je na njih. Namjena kredita je bila rješavanje stambenog pitanja, kupnja stana u kojem još uvijek živi, a taj stan nikada nije davala u zakup ili najam. U to vrijeme nije imala OPG, obrt niti pravnu osobu u svom vlasništvu. Početna rata joj je bila 1.500,00 kn, a najveća rata joj je bila 3.000,00 kn. Ne bi sklopila Ugovor o kreditu da je u vrijeme sklapanja Ugovora bila upoznata s mogućnošću da će joj toliko narasti rata. Obratila se banci radi konverzije Ugovora o kreditu. Banka je sačinila izračun, dali su joj i pokazali te neke papire, a ona je samo htjela što prije riješiti stvari s tim kreditom, a novac koji joj je priznat preplatom iskoristila je za otplatu nekih rata. Ne sjeća se da je primala Obavijest od banke o promjeni kamatne stope, sjeća se da je nešto godišnje primala, a to je bila neka otplata sa anuitetima i sl. Smatra da nije u potpunosti obeštećena konverzijom. Kada je išla kod javnog bilježnika nije izrazila nejasnoće i nije tražila pojašnjenje od javnog bilježnika. Nije znala zašto bi to tražila od njega kada je kod njega došla zbog solemnizacije, a on joj nije dao nikakva pojašnjenja. U vrijeme sklapanja ugovora nije znala što je valutna klauzula. Kada je rata krenula rasti, tada je imala moratorij na kredit jer je ostala trudna s drugim djetetom. To joj je bio prvi i zadnji kredit i više nikada neće dizati kredit. Kredit je otplatila.

14.1. Iskaz tužiteljice sud je ocijenio vjerodostojnim jer je jasan, te je životno i uvjerljivo iskazivao svim odlučnim činjenicama.

15. S obzirom na iskaz tužiteljice, prema ocjeni ovoga suda tuženik nije dokazao da su ugovorne strane Ugovora o kreditu pojedinačno pregovarale o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valuti kredita. Naime, iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije pregovarala s tuženikom u vezi spornih odredbi Ugovora o kreditu, te da joj djelatnik banke nije objašnjavao što znači promjenjiva kamatna stopa, kao ni valuta, niti se uvjerio je li razumio navedene odredbe. Pri tome treba reći da prema stavu ovoga suda sam izbor valute iz zahtjeva za kredit nikako ne predstavlja pojedinačno pregovaranje. Potrebno je još jednom naglasiti da teret dokazivanja na tuženiku da je potrošač odnosno tužiteljica bila u predugovornoj fazi sklapanja ugovora obaviještena o rizicima fluktuacije tečaja švicarskog franka, kao i da su ugovorne strane pregovarale o valuti kredita.

16. Nadalje, iz iskaza tužiteljice proizlazi da ima status potrošača jer je ugovor o kreditu sklopila radi kupnje stambenog objekta u kojem stanuje. Slijedom navedenog, a budući da tuženik, na kojem je kao kreditoru teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nema svojstvo potrošača i da se radi o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, nije niti dokazao, a niti je učinio vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužiteljice u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužitelj bio potrošač (pravni stav zauzet u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 18/2018 od 26 svibnja 2020.).

17. Dakle, slijedom svega navedenoga, iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je tuženik informirao tužiteljicu o specifičnim rizicima koje nosi valuta CHF, a to su rizik "valute utočišta" (siguran za tuženika kao ulagača, jer nema rizika bitnog smanjenja njegove vrijednosti, a rizičan je za potrošača, jer postoji mogućnost povećanja njegove vrijednosti), kao i rizik zbog činjenice da HNB ne provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti CHF, dok provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti EUR.

17.1. Stoga, a budući da je Ugovor o kreditu sklopljen 9. svibnja 2007. dakle u razdoblju obuhvaćenom naprijed navedenim presudama s ugovorenom valutom uz koju je vezana glavnica CHF i ugovorenom redovnom kamatnom stopom promjenjivom u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama tuženika, to se tužitelj na spomenute odluke i pozvao, a tuženik, s druge strane, nije iznosio, pa time ni dokazivao, nikakve posebne okolnosti, mimo onih iznijetih u kolektivnom sporu, a iz kojih bi se moglo zaključiti da zbog tih specifičnih okolnosti na predmetni Ugovor o kreditu nisu primjenjive naprijed navedene odluke (tako VSRH u Rev 18/2018-2 od 26.5.2020.).

18. Budući da se nije pojedinačno pregovaralo odnosno da su slijedeće odredbe Ugovora o kreditu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da tužiteljica nije imala utjecaja na njihov sadržaj, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, ovaj sud je utvrdio da su odredbe Ugovora kreditu u odnosu na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu sukladno čl. 81. st. 1. ZZP-a nepoštene, te sukladno čl. čl. 87. st. 1. ZZP-a ništetne. U Ugovoru o kreditu odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi koje je sud utvrdio ništetnim sadržane su u dijelu odredbe čl. 4.1. koji glasi: „koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana“, dijelu odredbe čl. 4.2. koja glasi: „Visinu kamatne stope Banka može promijeniti sukladno broju grupa proizvoda ili ovisno o korištenju grupa proizvoda, te urednosti poslovanja Korisnika kredita, i to na dan 01.01. (slovima: prvisiječnja) a primjenjuje se za razdoblje od 01.01 (slovima: prvi siječnja) do 30.06. (slovima: tridesetipanj) tekuće godine, i na dan 01.07. (slovima: prvog srpnja) a primjenjuje se za razdoblje od 01.07. (slovima: prvog srpnja) do 31.12. (tridesetprvogprosinca) tekuće godine, s tim da kamatna stopa iz toč. 4.1. ne može biti viša od važeće kamatne stope propisane odlukom Banke o kreditiranju građana za stambene kredite bez umanjivanja kamatne stope sukladno broju grupa proizvoda i urednosti poslovanja Korisnika kredita u trenutku promjene. Kamata se obračunava u CHF (mjesečno, dekurzivnom proporcionalnom metodom), a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate, sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima.“ Nadalje, sud je utvrdio ništetnim dio odredbe čl. 6. koji glasi: „Kamata iz prethodnog stavka obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja kamate.“, te dio odredbe čl. 7.2. koji glasi: „plativo u kunskej protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora. U slučaju promjene kamatne stope iz toč. 4. ovog Ugovora, Korisnik kredita pristaje da Banka povisi ili snizi iznos anuiteta, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete.

18.1. Ovdje se dodatno ističe da su navedene odredbe čl. 4. 1. i 4.2. Ugovora o kreditu, (o kojima tužiteljica nije pregovarala s tuženikom, te koje su uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja) omogućile tuženiku da mijenja visinu kamatne stope, a u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu tužiteljici nije bilo

poznato, niti je mogla znati na temelju navedenih odredbi ugovora, koliko će rasti kamatna stopa i koliko će ista iznositi, te je tužiteljici bio nejasan i neodređen način mijenjanja kamatne stope. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao pod toč. I. izreke.

19. Nadalje, ovaj sud je odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan u dijelu kojem je tužiteljica zahtijevala da se utvrdi ništetnom dio odredbe čl. 7.2. Ugovora o kreditu koji glasi: "O izmijenjenom iznosu anuiteta Banka će pisano obavijestiti Korisnika kredita. Stranke su suglasne da je obavijest Banke dokaz o izmijenjenom iznosu anuiteta te se danom kad mu je obavijest dostavljena smatra dan kad je Banka putem pošte uputila Korisniku kredita obavijest o tome na adresu iz ovog Ugovora ili na adresu koju je Korisnik kredita pisano dostavio Banci. Ova obavijest sastavni je dio ovog Ugovora." Naime, sporan dio ugovorne odredbe, koji definira način dostave obavijesti korisniku kredita, nije obuhvaćen pravnim učinkom citiranih presuda proizašlih iz kolektivnog spora, a niti je tužiteljica navela ijedan razlog njezine nepoštenosti u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03, odnosno tužiteljica tijekom postupka nije dokazala njezinu ništetnost. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao pod toč. III. izreke.

20. Nadalje, ovaj sud je utvrdio da tuženik nije pregovarao s tužiteljicom prilikom sklapanja I. Dodatka Ugovora o kreditu od 2. listopada 2009. kada je određen moratorij te kada je određena nova kamatna stopa kao i nova nedospjela glavnica. Nadalje, ovaj sud je utvrdio da su odredbe I. Dodatka Ugovora o kreditu od 2. listopada 2009. bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da tužiteljica nije imala utjecaja na njihov sadržaj, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, te da su odredbe I. Dodatka Ugovora o kreditu od 2. listopada 2009. sukladno čl. 81. st. 1. ZZP-a nepoštene, te sukladno čl. 87. st. 1. ZZP-a ništetne, odnosno ovaj sud je utvrdio da su ništetne slijedeće odredbe I. (prvog) Dodatka Ugovora o kreditu broj 9012489747 od 2. listopada 2009. i to dio čl. 1. kojim je ugovoreno da redovna kamatna stopa iznosi 6,05 % (slovima: šest cijelih nulapet posto) godišnje, promjenljivo." (dio čl. 1.), te da na dan sklapanja toga dodatka nedospjela glavnica iznosi 62.951,53 EUR-a plativo u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan sklapanja navedenog dodatka (čl.2. st. 1.), te da se po isteku moratorija otplate kredit prenosi u otplatu po novoj glavnici, te da prvi anuitet dospijeva 18. ožujka 2011. (čl. 3. st. 1. i 3.), kao i da je tužiteljica upoznata sa svim uvjetima kreditiranja (članak sedmi u cijelosti). Slijedom navedenoga, odlučeno je kao pod toč. II. izreke.

21. Test poštenosti tih ugovornih odredaba osnovnog ugovora o kreditu proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 81. do 88. ZZP/03).

21.1. Dakle, budući su navedene odredbe Ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa, kao i prednje navedene odredbe I. Dodatka Ugovora o kreditu, te odredbe se među strankama ne mogu

primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Stoga, a sukladno odredbi čl. 323. st. 1. i 1111. st. 1. ZOO-a, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta na ime razlike koja proizlazi iz povećanja kamatne stope i po osnovi porasta tečaja CHF sa zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja pojedinog iznosa razlike do isplate, sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a, budući da se tuženika, koji je sastavio predmetne, nepoštene odredbe, ne može smatrati poštenim stjecateljem.

22. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, sud je proveo financijsko vještačenje po sudskom vještaku Matiji Balogu, dipl. ing. oecc. iz kojeg proizlazi:

- da je tužitelj tijekom otplate kredita radi povećanja kamatnih stopa platio više ukupno 1.949,19 EUR-a (odnosno da pozitivne stavke nastale zbog promjene kamatnih stopa iznose 2.474,59 EUR-a, dok negativne stavke iznose -525,40 EUR-a),
- da je tužitelj tijekom otplate kredita radi ugovorene valutne klauzule, uključujući i negativne tečajne razlike, platio više radi povećanja važećeg tečaja na dan dospeljeća pojedinog anuiteta, u odnosu na vrijednost tečaja na dan isplate kredita ukupno 5.238,54 EUR-a (pozitivne tečajne stavke iznose 5.244,60 EUR-a, a negativne tečajne stavke iznose -6,06 EUR-a),
- da je zatezna kamata na preplaćene iznose iznosi ukupno 3.277,21 EUR-a do 30. rujna 2015.,
- da je konverzija kredita u EUR provedena sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) i računski je točna,
- u konverziji je utvrđena pretplata u iznosu od 3.125,73 EUR-a, u periodu nakon konverzije tužitelj je dospjele anuitete plaćao u manjem iznosu od do iskorištenja ukupno konverzijom priznate pretplate, nakon čega je nastavio plaćati dospjele anuitete u punom iznosu,
- uračunavanjem tužiteljeve tražbine s preplatom priznatom u konverziji a sukladno čl. 172. Zakona o obveznim odnosima, i to imajući na umu izračunatu zateznu kamatu u ukupnom iznosu od 3.277,21 EUR-a, ista nije namirena u cijelosti, te je na dan provedene konverzije 30.09.2015. preostao dug prema tužitelju temeljem izračunate zatezne kamate u iznosu od 151,48 EUR-a, izračunate preplate temeljem promjene kamatne stope i tečajne razlike na dan provedene konverzije 30.09.2015. ostaju nepodmirene u cijelosti.

22.1. Iz iskaza vještaka Matije Baloga danog na ročištu 6. svibnja 2026. proizlazi da ostaje kod svog Nalaza i mišljenja. U vezi prigovora tuženika na njegov Nalaz i mišljenje očitovao se na način da je prigovor pravne prirode i da se na isto ne može očitovati, odnosno da tuženik nije prigovarao matematičkom izračunu vještačenja.

22.2. Nalaz i mišljenje vještaka sud je ocijenio vjerodostojnim jer je sačinjen u skladu s pravilima struke, detaljan je i jasan, bez proturječnosti, a stranke nisu imale primjedbe na matematički izračun. U vezi navoda tuženika, potrebno je reći da je Vrhovni sud RH u svojoj presudi i rješenju Rev-1172/2018 od 19. ožujka 2019. zauzeo stav da se u ovakvim slučajevima mora primijeniti početna kamatna stopa sve dok se na zakonom propisani način ne nadomjesti dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim i uspostavi zakonit mehanizam primjene kamatne stope ili dok se odlukom suda ili druge vlasti ne intervenira u predmetni odnos i tako utvrde parametri za izračun promjenjive kamatne stope. Stoga se u slučaju ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi primjenjuje ona početno ugovorena kamatna stopa koja je rezultat stranačke volje prilikom sklapanja ugovora.

23. Uzimajući u obzir sve navedeno, ovaj sud je utvrdio da tužitelju pripada pravo na povrat pretplaćenih iznosa neovisno o izvršenoj konverziji.

23.1. Naime, konverzija kredita izvršena je na temelju ZIDZPK/15 kojim je bankama naložena izmjena odredbi osnovnog ugovora, te eventualno do tada sklopljenih dodataka, i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se između ugovornih strana postiže sporazum o konverziji iz čl. 19.c toč.6. ZIDZPK/15 na način kako je to propisano tim zakonom. Glavni motiv i svrha tog zakona bila je da se položaj korisnika kredita u valuti CHF, kao potrošača izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti eura.

23.2. Odredbama ZIDZPK/15, a niti dodatkom ugovora o kreditu sklopljenim na temelju tog zakona izrijekom se ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti se spominje način rješavanja eventualne ništetnosti ugovornih odredbi koje se tiču promjenjive kamatne stope, a koja ništetnost je nastupila iz razloga što su banke bez prethodnog pregovaranja s potrošačima kao korisnicima kredita jednostrano odnosno nepošteno mijenjale početno ugovorenu kamatnu stopu. Dodatkom ugovora o kreditu uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, dakle ne rješava se pitanje preplaćenih kamata u periodu koji je prethodio konverziji, a do koje preplate je došlo nepoštenim postupanjem banaka odnosno primjenom ništetnih ugovornih odredbi, dakle Dodatkom ugovora nije uređeno pitanje rješavanja posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi. Konverzija kredita u valuti CHF u kredit u valuti eura izvršena na temelju ZID ZPK-a odnosi se isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, a ne i na izvanugovorne obveze stranaka kao što su restitucijski zahtjevi korisnika kredita s osnove ništetnih ugovornih odredbi.

23.3. S obzirom na prethodno navedeno, prama pravnom shvaćanju ovog suda korisnicima kredita unatoč sklopljenom Dodatku ugovora kojima je izvršena konverzija pripada pravo na obeštećenje i potpunu restituciju kroz povrat svih neosnovano isplaćenih (preplaćenih) iznosa na temelju ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

23.4. Slijedom navedenog, u konkretnom slučaju sklapanjem Dodatka uz Ugovor o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita, nije otklonjena posljedica ništetnosti spornih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi na temelju jednostrane odluke tuženika i valutne klauzule, a niti iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi se tužitelj Dodatkom odrekao prava zahtijevati potpuno obeštećenje na temelju ništetnih ugovornih odredbi, a niti se u izračunu konverzije koji je prije sklapanja dodatka ugovora dostavljen tužitelju, spominje promjenjiva kamatna stopa kredita u valuti CHF niti je u tom izračunu izvršen obračun preplaćenog iznosa nastalog povećanjem početno ugovorene kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženika odnosno promjenama početnog tečaja CHF tijekom trajanja otplate kredita. S druge strane, u odnosu na preplatu utvrđenu konverzijom, za napomenuti je da postojanje preplate u ovom slučaju nije posljedica restitucije uzrokovane nepoštenim odredbama u potrošačkom ugovoru, već je postojanje preplate posljedica matematičkog izračuna tj. preračunavanja kredita iz jedne valute u drugu na točno određeni dan u sklopu kojeg zbog različitih parametara izračuna (tečaja, kamatne

stope, urednosti ispunjavanja kreditnih obveza) nužno mora doći do postojanja određene novčane razlike (preplate ili manjka).

24. Prema tome, u konkretnom slučaju, konverzijom kredita nije postignut učinak zaštite tužiteljice kao potrošača, jer Dodatkom nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, već je za ubuduće definiran ugovorni odnos temeljem kojeg tužiteljici nije vraćeno ono što je u cijelosti preplatila, čime tužiteljica nije oštećena u cijelosti. Stoga je tužiteljici dosuđen iznos od 7.187,73 EUR-a sa zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. do isplate (navedeni iznos čini zbroj utvrđene pretplate po osnovi promjenjive kamatne stope i tečajne razlike), te na iznos od 151,48 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od 24. studenog 2025. pa do isplate.

24.1. Budući da je tuženik prilikom konverzije tužiteljici priznao pretplatu u iznosu od 3.125,73 EUR-a, novčani iznos preplate ne može se dva puta vrednovati potrošaču, prvi puta kroz potpuno neposredno vraćanje preplate ili manje buduće anuitete konvertiranog ugovora o kreditu (čl.19.c. st.1.t.5. ZIDZPK/15), a drugi puta kroz restituciju u slučaju postojanja nepoštenih odredbi ugovora o kreditu (čl.323. st.1. ZOO u vezi čl.87.st.1. ZZP) jer bi takvim postupanjem potrošač stekao dva puta isti novčani iznos (tako i VSRH u odluci Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022.). Stoga je bilo potrebno sukladno odredbi čl. 172. ZOO-a (odredbom čl. 172. ZOO-a propisano je propisano da ako dužnik pored glavnice duguje i kamate i troškove, prvo se namiruju troškovi, zatim kamate i napokon glavnica) iznos pretplate umanjiti od ukupnog iznosa zateznih kamata na pretplaćene iznose temeljem ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

24.2. U konkretnom slučaju, vještak je, kao što je to već prethodno obrazloženo, izvršio uračunavanje potraživanja tužiteljice za pretplaćene iznose sa kamatama, te nakon izvršenog uračunavanja, i dalje postoji potraživanje tužiteljice za pretplaćene iznose (tužiteljica je potraživala iznos pretplate umanjen za tzv. negativne razlike) u iznosu od 7.187,73 EUR-a .

25. Tužiteljici su na iznos od 7.187,73 EUR-a dosuđene zatezne kamate tekuće od 1. listopada 2015. pa do isplate sukladno čl. 1114. u vezi odredbe čl. 1115. i čl. 29. ZOO-a, a na iznos od 151,48 EUR-a a koji iznos čine zatezne kamate na pretplaćene iznose po osnovi promjenjive kamatne stope i tečaja, tužiteljici pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja takvog zahtjeva odnosno od 24. studenog 2026. pa do isplate sukladno čl. 31. st. 2. ZOO-a. Potrebno je reći da tužiteljici pripada pravo zahtijevati zatezne kamate na navedeni iznos od 7.187,73 EUR-a, iz razloga što je tuženik kao ugovorna strana bio dužan prilikom promjene kamatnih stopa i tečaja rukovoditi se načelom savjesnosti i poštenja, što nije učinio iako je toga morao biti svjestan. Slijedi stoga da mu je u svakom slučaju od trenutka uplate iznosa većeg od ugovorenog moralo biti poznato da mu taj više plaćeni iznos ne pripada. U vezi s navedenim potrebno je reći da je tuženik bio nepošteni stjecatelj tijekom ugovornog odnosa od odobravanja i stavljanja kredita na raspolaganje korisniku kredita (čl. 1115. ZOO-a) pa do uplate svakog anuiteta. Naime, tuženik je povrijedio prava potrošača ugovarajući korisnicima kredita nepoštene (ništetne) odredbe o valutnoj klauzuli i koji pri zaključenju ugovora nije omogućio pojedinačno pregovaranje o tim odredbama, pa se stoga smatra nepoštenim stjecateljem.

25.1. Dakle, kao što je već prethodno obrazloženo, tužiteljici su priznate zatezne kamate na ukupan pretplaćeni iznos od 7.187,73 EUR-a tekuće od 1. listopada 2015. pa do isplate, te na iznos od 151,48 EUR-a od 24. studenog 2025. pa do isplate sukladno čl. 31. st. 2. ZOO-a.

25.3. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao pod toč. IV. i V. izreke.

26. Nadalje, u vezi početka i tijeka zastarnog roka u vezi zahtjeva za isplatom pretplaćenih iznosa zbog promjenjive kamatne stope i valutne klauzule potrebno je reći da prema shvaćanju Vrhovnog suda RH iz presude Rev-2245/17 od 20.03.2018., pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO i zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04.07.2013.:

- u odnosu na nepoštenost odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi postala pravomoćna 13.06.2014., jer je ista u tom dijelu potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda od 13.06.2014. posl.br. PŽ-7129/13

- u odnosu na nepoštenost odredbi o valutnoj klauzuli postala pravomoćna 14.06.2018. kada je potvrđena u tom dijelu presudom Visokog Trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018. to je zastara restitucijskih zahtjeva po osnovi ništetnosti promjenjive kamatne stope počela teći 13.06.2014., a po osnovi ništetnosti valutne klauzule 14.06.2018. Navedeno proizlazi i iz pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Građanskog odjela Su-IV-33/2022 od 31. siječnja 2022.

27. Dakle, nije osnovan prigovor zastare restitucijskih zahtjeva po osnovi ništetnosti valutne klauzule. Naime, vođenjem kolektivnog spora došlo je do prekida zastare u smislu čl. 241. ZOO. Zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Budući da je zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počela teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04.07.2013. u odnosu na nepoštenost odredbi o valutnoj klauzuli postala pravomoćna 14.06.2018. kada je potvrđena u tom dijelu presudom Visokog Trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018., odnosno zastara za restitucijske zahtjeve po osnovi ništetnosti valutne klauzule počela je teći 14. lipnja 2018., a tužba je podnesena 12. lipnja 2019., odnosno nije nastupila zastara utuženih iznosa, jer je tužiteljica svoje potraživanje potraživala unutar zastarnog roka od 5 godina.

28. Tuženik je tijekom postupka istaknuo prigovor radi prebijanja i to na način da je naveo da ističe prigovor radi prebijanja u odnosu na sve negativne razlike, odnosno u odnosu na sve iznose kada je tečaj bio niži odnosno kamata niža od one koju kao usporednu određuje tužiteljica. Ovaj sud je utvrdio da tuženikova tražbina istaknuta prigovorom radi prebijanja ne postoji. Prije svega potrebno je reći da je vještačenjem utvrđeno razdoblje kada su tečaj i kamata bili niži tijekom otplate. Međutim, tužiteljica je svoje potraživanje temeljem pretplate umanjila za iznos tzv. negativnih razlika, a sukladno nalazu i mišljenju vještaka. Osim toga, tužiteljevo potraživanje je umanjeno

i iznosom priznatim u konverziji, te je vještak sukladno čl. 172 ZOO-a izvršio uračunavanje iznosa priznatog u konverziji s pretplaćenim iznosima. Ovaj sud smatra potrebnim i navesti da ništetnost kao posljedica nepoštenja predmetne ugovorne odredbe proizlazi iz činjenice da je zakonom pripisano kako se nepoštenom smatra ona odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa po shvaćanju ovoga suda nisu ispunjeni uvjeti da bi se predmetna ugovorna odredba mogla smatrati nepoštenom i stoga ništetnom i sa strane trgovca i da bi on mogao na tome temeljiti neku svoju tražbinu (stečeno bez osnove ili ispunjenje ugovorne obveze). Dakle, riječ je o odredbama koje je bez pregovaranja i suprotno načelu dobre vjere u ugovor unio sam trgovac, to se prirodi, sadržaju i smislu zakonske zaštite potrošača protivi tumačenje po kojem bi trgovac imao koristi od nepoštenosti ugovornih odredbi koje je sam, bez pregovaranja, unio u ugovor. Te je ugovorne odredbe diktirao sam tuženik pa je na njemu da snosi posljedice uključivo i onda kad se te odredbe pozitivno odražavaju na potrošača jer potrošač u njihovu kreiranju nije sudjelovao. Kod tzv. negativnih razlika potrošač je platio anuitet po onom tečaju kojeg je u njegovu korist promijenila sama banka. Stoga po toj osnovi tuženik kao trgovac ne može imati nikakvo potraživanje prema tužitelju kao potrošaču (ŽS Varaždin GŽ-1127/2025 od 08.10.2025.). Slijedom svega navedenoga, a osobito jer je tužiteljica tužbenim zahtjevom potraživala iznos umanjen za tzv. negativne razlike i za iznos umanjen za priznat konverzijom (u vezi kojega je vještak proveo uračunavanje) ovaj sud je utvrdio da ne postoji tuženikova tražbina istaknuta radi prebijanja, pa je odlučeno kao pod toč. VI. izreke presude.

29. Tuženik je u podnesku od 17. studenog 2025. naveo da se protivi preinaci tužbe, te da ističe prigovor zastare na preinačeni dio. Tužiteljica je tužbu i tužbeni zahtjev preinačila nakon vještačenja, odnosno nakon što je vještak izradio Nalaz i mišljenje. Sud je sukladno čl. 190. st. 3. ZPP-a dopustio preinaku jer je svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama, a i tužiteljica kao neuka stranka u vrijeme podnošenja tužbe nije imala dovoljno znanja da odredi visinu pretplaćenih iznosa koje je platila tuženiku temeljem ništetnih odredbi. Ovaj sud smatra potrebnim navesti da nije nastupila zastara za preinačeni dio jer ako je preinaka, odnosno uređenje tužbenog zahtjeva povećanjem tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP-a), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva (pravno shvaćanje građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27. svibnja 2024., Su-IV-123/2024-5). Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u izreci rješenja.

30. Tužiteljica nije u sporu uspjela samo u neznatom dijelu, pa joj je tuženik sukladno čl. 154. st. 5. ZPP-a dužan naknaditi trošak postupka u cijelosti. Tužiteljici je priznata naknada troška sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023., u nastavku: Tarifa), te trošak sastava obrazloženog podneska od 5. listopada 2020. i 24. studenog 2025., za svaki podnesak iznos od 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 9. toč. 1 Tarife, te trošak zastupanja na ročištu 13. lipnja 2025., 30. ožujka 2026. i 6. svibnja 2026. za svako ročište 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife, što sveukupno iznosi 1.200,00 EUR-a, te trošak predujma za vještačenje u iznosu od 500,00 EUR-a, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 72,31 EUR-a što sveukupno iznosi 1.772,31 EUR-a zateznim kamata tekucim od 10. lipnja 2026. pa do isplate

sukladno čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao pod toč. VII. izreke.

30.1. Tužiteljici nije priznat trošak sudske pristojbe na presudu jer istu nije niti platila.

31. Tuženik je u sporu uspio samo u neznatnom dijelu, pa mu ne pripada naknada troška postupka, stoga je odlučeno kao pod toč. VIII. izreke.

Osijek, 10. lipnja 2026.

Sutkinja
Helena Topić Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Pun. tužiteljice
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30889-38644**

Kontrolni broj: **06113-7c6a4-2709c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.